

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:**Sarah Pinborough | 13 MINUTES**

Copyright © Sarah Pinborough 2016

All rights reserved

First published in Great Britain in 2016 by Gollancz, London

Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02213-1

Sara Pinboro | **13 MINUTA** | 2018.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura / Korektura

Katarina Pišteljić / Igor Stanojević

Dizajn korica / Prelom

Dragan Lončar / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.



SAVREMENI YA

SARA PINBORO



13
MINUTA

Prevela Branislava Maoduš

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2018.

*Bariji,
koja mi je kao Gonzo Djuku,
kao Petsi/Edina Edini/Petsi,
s ljubavlju*

DEO PRVI

JEDAN

Ofelija.

Bila je mlada. Nije imala više od osamnaest godina. Možda i manje. Kosa je mogla da joj bude plava ili smeđa, teško je bilo proceniti budući da je bila mokra i da je bilo mračno. Nosila je belo, blistavo naspram tamne reke, gotovo da je isticala sveži sneg koji je teško ležao na tlu. Bledo lice i blago razdvojene usne bili su okrenuti prema mastiljavom nebu. Zapela je za rastinje pored obale kao da su je savijene grane, gole, bez lišća i slo-mljene zimom, uhvatile da je spasu, da je zadrže na površini.

Teški dah mu se maglio pred licem.

Čuo je šištanje u svojim grudima, ali je imao utisak da Biskvitov mah-niti lavež, koji ga je i uzbunio i doveo sa staze na obalu, dopire odnekud iz daljine. Nije mogao da se pomeri. Bilo je pet i četrdeset pet ujutru, a u reci je bila mrtva devojka.

Ja sam kliše, bila je njegova sledeće suvisla misao. Ja sam čovek koji rano ujutru šeta psa i pronalazi leš.

Biskvit je jurcao tamo-amo po prljavom snegu uz obalu; jarosno, po-mamno, uznemiren promenom rutine. Ovim *pogrešnim* ispred njega. Pas se okrenuo i zacvileo, ali čovek i dalje nije mogao da odvoji pogled od prizora pred sobom, sve vreme snažno prstima stežući telefon, koji mu se nalazio duboko u džepu debelog kaputa.

Tada je primetio. Neznatni trzaj njene ruke. A zatim, nakon neko-liko trenutaka, još jedan.

Nije izvodio Biskvita rano u šetnju iz nužde, već zbog tišine. Zato što se vreme kretalo sporije pre nego što se svet probudi. U tim ranim jutarnjim časovima vladao je savršen spokoj, a njemu san nikada nije bio prijatelj.

Kasnija šetnja bila je za učtivo ćaskanje s vlasnicima drugih pasa dok oni jurcaju kroz šumu i park, a jutra su bila samo njegova. Bila je to njegova rutina, svakog dana u isto vreme, bez izuzetka i bez obzira na vremenske prilike, samo je bolest u retkim prilikama mogla da ga osujeti. Ustajao je u pet, čak i kad ne završi snimanje pre dva. Popio bi jednu kafu i izašao iz kuće tačno u pet i dvadeset pet. Jutros su, međutim, pet minuta kasnili, što se veoma retko dešavalo. Biskvit je sakrio ogrlicu, a on je konačno uspeo da je pronađe ispod kauča. Išao bi preko livade i pored krivudave reke u šumu, na sat ili nešto više, da bi zatim na putu do kuće kupio novine, koje je čitao za vreme doručka. A ako bi bili spremljeni, uzeo bi i tople kroasane iz pekare. Ovo vreme bilo je sveto i pripadalo je samo njemu i Biskvitu; dodatni sati dragocenog života. Ponekad je zvao svoju mlađu sestru u Njujorku – hvatao ju je pre nego što legne, da se uveri da u njenom svetu sve i dalje ide kako treba – u gorkoslatkom trenutku pre nego što je reka njenog života odnese dalje. Bilo je jutara kada bi ona pozvala njega i iznenadila ga, i ta su jutra bila najbolja.

Ruka nalik na ledeni mermer ponovo se trznula i on je iznenada osetio hladnoću na koži, čuo udare srca i Biskvitov lavež, jasno i glasno, a zatim prineo telefon uvu pa se u larmi začuo i njegov glas. Kada je završio, bacio je telefon i svukao kaput. Reka neće uzeti ovu devojkicu pre vremena.

Slike onoga što je usledilo stopile su se i zamaglile kao u snu. Hladna voda na nogama i šok koji mu je isterao vazduh iz pluća. Klizanje niz obalu. Borba da i sam ne završi pod vodom. Glasno uvlačenje vazduha. Izvlačenje devojkice na obalu utrnulim prstima. Težina njene natopljene odeće, neočekivana težina njegove odeće. Trenutak kada je umotao njeno mlitavo telo u kaput. Primetio je da joj se mokra kosa ukrotila. Da joj iz usana ne izbija topao dah. Da joj se obraća cvokoćući. Da joj Biskvit liže smrznuto lice. Sirene. Čebe oko njegovih ramena. *Dođite sa mnom, molim vas, gospodine Makmahon, tako je, ja ću vam pomoći. U redu je, sada ćemo mi preuzeti.* Trenutak kada ga je neko podigao na noge, koje ga nisu sasvim slušale, i uveo u kola hitne pomoći. No pre toga je video sumorna lica. Odmahivanje glavom. Defibrilator.

Sklonite se!

Užasna tišina dok su radili. On, svet, priroda: sve zaleđeno. Ali ne i vreme. Vreme je nastavilo da otkucava. Koliko minuta? Koliko su dugo bili na obali, koliko dugo nije disala? Koliko je vremena prošlo pre nego što je stigla hitna služba? Deset minuta? Više? Manje?

Imam puls! Imam puls!

A zatim njegove suze, vrele i nenadane, izbile odnekud iz dubine.

Biskvit pored njega gura smrdljivo vlažno krzno bliže njemu, šapama ga grebe po licu, liže mu obraz, njuška ga i cvili. Zagrlio je psa, zavukao ga pod ćebe, a zatim pogledao u zimsko nebo, na kom više nije bilo ni noći, ali ni jutra, i pomislio kako ga nikada nije voleo više.

DVA

Nedelja, 9.03

Dženi

Ne javljaš se. Javi se! OMFG.

9.08

Dženi

Telefon utišan? BUDI SE!

9.13

Dženi

Paničim. Mama plače. Mislim da je još pijana. Hoće u bolnicu. WTF???

9.15

Dženi

*JEBOTE, JAVI SE!!!!
WTF se dešava?*

9.17

Hejli

Izvini, tata je bio tu!!! Probudio me.

*Sva se tresem, jebote. WTFWTFWTF?
Zvaću iz kupatila. Briši poruke.
Jučerašnje 2. JEBOTE??*

9.18

Dženi

OK.

9.19

Hejli

NIŠTA NE GOVORI.

TRI

„Rebeka!“

Glas njene mame, glasan i uporan, bio je trn u Bekinom mozgu i ona je navukla jorgan preko glave da ga priguši i vrati se u polusan. Bila je subota. Bilo je suviše rano. *Ma koliko* da je sati bilo, bilo je suviše rano. A bilo je i hladno. Nožni prsti su joj bili kao ledenice, a promaja se uvlačila kroz otvore između prekrivača. Privukla ih je stopalom, umotala se kao u čauru.

„Rebeka! Silazi! Važno je!“

Nije se pomerila. Ma šta da je u pitanju, može da čeka. Bar još pet minuta. Disala je plitko, nije želela da izroni da udahne vazduh. Kosa joj je zaudarala na dim i glava ju je malčice bolela, uspomena na travu i duvan od sinoć. Ako još nije ni podne, ubiće mamu. Subota je njen dan. Tako su se dogovorile.

„Smesta! Ne šalim se!“

Sklonila je prekrivače i sela, ljuta. Šta je, dođavola, tako hitno? Kopala je po nejasnom sećanju. Kasno sinoć nije ništa jela pa u kuhinji nije bilo kutija od pice i limenki od kole. Nije ostavila uključen TV. Zaključala je vrata i navukla lanac. Došla je kući, tiho ušla u svoju sobu i popušila još jedan džoint na prozoru pre nego što se obeznanila usred neke usrane komedije na *Netfliksu*. I nije došla *kasno*. Pogledala je otvoren prozor i

uzdahnula. *Sjajno, Beks. Nije ni čudo što je ovdje kao na Antarktiku.* Barem se u vazduhu nije osećao ustajali zadah dima.

„Beka!“, tišina. „Molim te, mila!“

„Dolazim!“, doviknula je promuklim glasom, a u glavi je počelo da joj bubnja od napora. Neće više pušiti duvan, pomislila je dok je oblačila trenerku i preko glave navlačila duks od sinoć. Stezalo ju je u grudima. Soba je bila hladna kao zamrzivač i sva se naježila. Sok. Potreban joj je sok. I šolja čaja. I sendvič sa slaninom. Možda silazak u prizemlje i nije tako loša zamisao. Barem će joj biti toplo. Ipak, nije joj bio potreban razgovor s majkom čim otvori oči, nikada. Volela je da ustane kada svi odu iz kuće. Da malo iskulira a da ne mora da bude zatvorena u svojoj sobi. Još dve godine pa će moći da pobegne na univerzitet. Iz kuće, iz ovog zagušljivog grada, u slobodu. Možda u London. Definitivno u neki veliki grad. Negde gde će Ejden moći da pođe s njom i da izgradi svoju muzičku karijeru.

Živeće kao boemi, a časopisi će, naposletku, jednog dana, pisati priče o uspešnom paru koji je, sledeći svoj san, živeo na rezancima u nekom zapušenom (ali ipak kul) stanu. Tako će biti. Ali je ipak morala da pregora još dve duge godine pre nego što to postane nešto više od stoniranog maštanja.

Vežala je kosu u nešto nalik na konjski rep, poprskala je dezodoransom i izvukla se iz svog skrovišta, uzevši pre toga telefon s noćnog stočića. Pritisnula je centralno dugme da proveri koliko je sati. Deset i četrdeset četiri.

Četrnaest SMS poruka, šest poruka na Votsapu i dva propuštena poziva. Namrštila se, zbunjena spiskom imena. Nije bila toliko popularna. Nikada je ujutro nije dočekalo četrnaest poruka, osim ako ih nije poslao Ejden, naduvan i napaljen. Listala je poruke dok je silazila niz stepenice. Uglavnom su to bile poruke u grupi. To je imalo smisla. Ona je bila usputni dodatak društvu. Nije dozvolila da je ova žaoka pecne. Bolelo ju je dupe.

Jeste čuli vest?

Jeste li videli šta se desilo Taši Hauland?

Svakakva luda sranja u vestima! Morate videti!

Bila je sasvim budna kada je sišla u kuhinju, nakon što je usput pročitala sve poruke. Usta su joj bila suva.

Njena majka stajala je za kuhinjskim pultom i gledala mali TV u uglu – onaj čijoj se kupovini njen tata silno protivio – *previše televizora, previše računara, previše telefona, previše tehnologije, niko više ne razgovara* – ali je izgubio bitku, dva prema jedan. Ispred nje na tanjiru stajao je tost, ali ona nije jela. Nije se čak ni osvrnula, samo je bledeg lica zurila u ekran.

Beka je osetila kako joj koža bridi, delom od zebnje, delom od nekog neobičnog ushićenja.

„Šta se desilo Taši?“, upitala je. „Moj telefon je poludeo.“

Njena mama se tada okrenula i zagrlila je, obavijajući je toplim mirisom tačnog pudera i citrusnog parfema, na šta se Beka sva ukrutila. Džulija Krisp se čak i subotom trudila da se dotera. Tanke ruke bile su žilave i mišićave ispod džemperera od kašmira, zbog čega se Beka ponovo osetila kao debela klinka. Izreka *kakva majka, takva ćerka* nije se odnosila na njih.

„Užasno. U komi je. Na svim je vestima.“ Majka ju je milovala po leđima, ali se Beka udaljila od nje pretvarajući se da želi da bolje vidi TV. Pored mame se osećala nelagodno. Tinejdžerske godine otvorile su među njima jaz koji nijedna nije umela da premosti.

„Sigurna sam da će se oporaviti, mila. Sigurna sam da hoće.“

„Da li je doživela saobraćajnu nezgodu?“ *Nataša je u komi?* To ne može biti. Takva sranja se ne dešavaju devojkama kao što je Nataša. Ne, dešavaju se devojkama kao što je Beka.

Privukla je barsku stolicu, sela i zagledala se u TV, ignorišući zujanje telefona i majčino usplahireno titranje. Na ekranu je videla Hejli i Dženi, crvenih očiju, ali i dalje savršene, kako žurno ulaze u bolnicu, prilepljene uz roditelje kao suvo jesenje lišće uz vunu. Još dve Barbike. Naravno da su se stvorile tamo. Požurile su da budu pored svoje voljene predvodnice.

„Znam da ste nekada bile bliske, mila, želiš li da...“

„Ššš!“ Utišala je majku i ne gledajući u nju, dok je novinarka, nosa crvenog od hladnoće, sklanjala kosu, koju joj je vetar vraćao u lice, i govorila u mikrofonski s onom neiskrenom iskrenošću karakterističnom za reportere.

Beka je sat kasnije stajala na malom balkonu u Ejdenovom stanu i drhtala pored njega dok je palio marlboro lajt. Pružio joj je paklu i ona je uzela cigaretu. Nestalo je njene jutarnje rešenosti. Jebeš ga! Bilo je suviše rano za džoint, a narkotici su, očigledno, bili zabranjeni čak i u opuštenuj i nemarnoj atmosferi u stanu Ejdenove mame. Možda je i sumnjala da duva – mora da je nekad osetila miris iz njegove sobe – ali daleko od toga da je to odobravala.

„Rekli su da je bila mrtva trinaest minuta.“ Beka je prebacivala težinu s noge na nogu da se zagreje dok su pušili. „Kažu da je pravo čudo što su uspeli da je ožive.“

„Ima sreće što je ovako hladno.“ Ejden je zurio u sneg, koji je od zore dosta napadao. Beka je pomislila da on izgleda gotovo anđeoski naspram beline i sivila koji su prekrili svet. Možda ne kao anđeo, kako su ga drugi zamišljali, ali svakako kao njen anđeo. Bledo lice, oštre crte, gusta tamna kosa i svetle oči, koje su sijale blistavim plavetnilom ispod dugačkih šiški. Anđeo ili vampir. Kako bilo, još uvek je ponekad morala da se uštine da bi poverovala da je njen.

„To ju je verovatno spaslo“, rekao je. „Voda mora da je bila ledena – toliko brzo joj je oborila temperaturu da je naterala njeno srce da se ubaci u režim preživljavanja.“

„Otkud ti to znaš?“, upitala je Beka.

Nasmešio se postideno. „Video sam u nekom starom filmu o vanzemalcima pod vodom.“

„Čudno je to, a, šta kažeš? Biti mrtav, a ne biti mrtav“, rekla je Beka. „Trinaest minuta je dugo.“

„Pitam se da li je nešto videla. Znaš – jarka svetla, takva sranja.“

„Koliko poznajem Natašu, čak i da nije videla ništa, kad se probudi, reći će da jeste.“ Bio je to oštar komentar, ali nije mogla da se uzdrži. Njena osećanja prema Nataši bila su klupko žice koje nije umela da raspetlja. Nedostajala joj je stara drugarica iz detinjstva, ali ova nova Barbika Nataša bila je za nju stranac. Njena Nataša nosila je protezu i volela šahovski klub. Njena Nataša bila je njena najbolja drugarica zauvek. Beka u to vreme nije bila svesna da će *zauvek* trajati samo dok Nataši ne izrastu sise, dok ne skine protezu i iznenada ne postane riba, a Beka se ne pretvori u debeljuškastu čudakinju, koju je vrlo brzo odbacila.

„Ako se probudi“, rekao je Ejden izbacivši oblak dima. „U vestima su rekli da je u komi. Možda ima oštećenje mozga ili tako nešto.“

Beka je pokušala to da zamisli. Videla je slike ljudi s oštećenjem mozga na TV-u i nikada nisu izgledali isto kao pre. Natašina smrt bila bi barem prelepa tragedija. A slika Nataše s oštećenjem mozga, prikopčanom na mašine koje će joj do kraja života omogućavati da sere, piša i balavi u supu, bila je zastrašujuća.

„Šta je uopšte radila tamo?“, upitao je Ejden. „U šumi, noću? Misliš li da ju je neko odveo?“

„Jebeš ga, ne znam!“ Beka je slegla ramenima. „A izgleda mi da niko ne zna. Svi su suviše histerični da bi rekli nešto korisno.“ Košnica, kako je ponekad zamišljala školu, brujala je otkako je vest obelodanjena. Razmenjivale su se poruke preko Votsapa, Instagrama, fotografije Natašinog prelepog nasmešenog lica, tvitovi kojima su svi izražavali šok i žalost, čitava škola pokazivala je koliko je bila voljena, kao da se, na neki način, ono što se desilo njoj, desilo i njima. Verovatno je sada aktuelan #Tasha-Foreva. Brujanje društvenih mreža pucketalo je od elektriciteta. Penušalo je ispod kože.

Beka nije postavila nijednu staru fotografiju na svoj nalog na Instagramu, niti na Fejsbuku ili Tviteru. Delimično i zato što nije imala vremena. Međutim, da bude iskrena, pre zato što nije imala mnogo pratilaca i, naposletku, zbog redovnih poruka: *Da li ste videli šta je Beka Krisp objavila? Grčevito se drži prošlih dana slave!* – koje bi bez sumnje usledile i počele da joj kruže iza leđa.

I premda je neko vreme mrzela Tašu, nakon što ju je onako naglo odbacila i zamenila s Dženi, da bi postale savršeni trio Barbika, to sranje je bilo jako davno i Taši ništa na svetu ne bi bilo mrskije nego da neko pokaže svetu njenu lošu frizuru i nepravilne zube, kakve je imala u detinjstvu. Beka joj to čak ni sada ne bi uradila.

„Pre dva meseca je u Mejpulu nestala ona devojk“, rekao je Ejden. „Možda je isti tip.“

„Verovatno je samo pobegla.“ Beka je bacila opušak u šolju na stolu, pridružujući ga ostalima koji su trunuli u dva centimetra dubokoj vodi, gustoj na dnu. Usta su joj bila suva, a stopala zaledena. Šmrknula je.

„Hoćemo li unutra? Da pogledamo neki film?“

Ejden ju je zamišljeno pogledao, a dlačice na vratu blago su joj se nakostrešile pod njegovim pogledom. „Zar ne želiš da ideš u bolnicu?“, upitao je.

„Zašto?“ Iznenada se bolno trgla. „Ti želiš? Osećaš potrebu da obiđeš damu u nevolji?“

Na ovo se nasmejao i privukao je u zagrljaj. „Bože, pravi si kreten. *Jednom* sam je pozvao da izađemo. Pre skoro dve godine. Pre nego što mi se ukus popravio.“

Udahnula je miris kože njegove jakne. Bio je njen. Znala je to. Nije bilo ničeg goreg od prizvuka nesigurnosti; nije bilo ničeg goreg od osećanja nesigurnosti. Zašto nije oćutala?

„Znam.“ Izdahnula je vreli vazduh u zarobljeno lice. Odmakao se od nje.

„I bila je prava kučka prema meni tada. Nije me briga za Natašu Hauland. Ali godinama ste bile drugarice. Trebalo bi da odeš. Zbog njenih roditelja ako ni zbog koga drugog.“

Gotovo istu stvar joj je rekla i majka pre nego što je Beka uzela jaknu i rekla da izlazi. Nekako je zvučalo razboritije sad kad je to izgovorio Ejden.

„Dobro“, rekla je naposljetku. Nevoljno. „Dobro, možda bi trebalo da odemo.“ Pogledala ga je i poljubila usne na kojima se osećao trag ustajalog dima. „Ali možemo li usput da svratimo do Meka? Umirem od gladi.“

Nasmešio se. „Zato si ti moja devojka. Imaš nivo.“ Telefon mu je zazujao, a on ga je pogledao i namrštio se dok je čitao poruku. „Čoveče, ovo je čudno.“

„Šta?“

„Moram i ja u bolnicu. Ali moram najpre da svratim da nešto uzmem. Džejmi mi je poslao poruku. I on je tamo.“

ČETIRI

Neobično je bilo videti Alison Hauland, Natašinu majku, tako krhku i uplakanu i Beka je shvatila da se i sama rasplakala, da je plakala u vrelini i vlažnim jecajima, koji su izbili niotkuda i kidali joj grudi. Gari Hauland stajao je između njih, držeći po jednu ruku na njihovim leđima,

nesiguran gde mu je mesto u ovom moru ženskih izliva osećanja. Vilicu je snažno stezao, a oči su mu bile za nijansu previše raširene, ali osim toga i neznatno krutog držanja kičme, teško je bilo proceniti da li bilo šta oseća. Ali Beka ga nikada nije zaista poznavala. Dolazio je, odlazio, išao u kancelariju ili u klub da igra tenis i smešio im se dok su se igrale, ali se u mislima očito bavio nečim drugim. Beka je pretpostavila da se tako postaje bogat i uspešan. Nije bio od onih očeva koji učestvuju u podizanju dece. Nataša je bez sumnje bila beskrajno srećna zbog toga.

„Lepo je od tebe što si došla, Rebeka“, rekla je Alison brišući suze. Gospođa Hauland uvek ju je zvala Rebeka, nikada Beka ili Beks, baš kao što je Taša uvek bila Nataša. „Dobra si ti devojka. Bila si dobra drugarica Nataši.“ Bila. Beka na ovo nije rekla ništa, samo je neodređeno klimnula. Alison je, kao i svi ostali, znala da Beka više nije deo unutrašnjeg kruga prijatelja. Unutrašnji krug je stajao po strani, njihove pažljivo našmin-kane oči bile su nežno zamagljene od suza i obe su proveravale svoje telefone. Hejli i Dženi. Gotovo identične, a opet toliko različite.

Dženi je bila senzualno nežna i zračila je plemićkom otmenošću. Hejli je imala atletsku građu srednje klase i snažno telo. Nije se više pela po drveću, ali premda se odrekla dečaćkih navika, nije se odrekla sporta. Bila je najbrži trkač u školi. Nikada je čovek nije mogao videti bez sjaja za usne. I uvek je nosila najkraći šorts, ma koliko joj puta rekli da se presvuče. Dve devojke nisu ni pogledale u Beku pa se ona ponovo posvetila Alison Hauland.

„Samo sam... želela da vam izrazim podršku“, rekla je Beka naposljetku. „I mama vas je pozdravila.“ To je bio dovoljan kompromis. „Sigurna sam da će Taša biti dobro. Sigurna sam u to.“

„Ne razumem šta je tamo radila.“ Alisonin pogled odlutao je pored Beke, izgubio se u ličnom košmaru, ali je rukama snažno stezala Beku, kao da je ona sidro, jedino što sprečava Alison da se sasvim izgubi. Dlanovi su joj bili suvi i grubo, kao da je isplakala svu vlagu iz tela. „Mislim, zašto je uopšte bila tamo u to doba? Po ovakvom vremenu?“ Nešto u njenom glasu i odsustvo reakcije kod Hejli, Dženi i Garija nateralo je Beku da pomisli da Natašina majka ova pitanja naglas ponavlja poslednjih nekoliko sati.

Beka je počela da se oseća klaustrofobično u skućenoj atmosferi male bolničke čekaonice. Svetla su joj se iznenada učinila suviše jarka, vazduh suviše vreo i razređen. Znoj joj je peckao kožu ispod teške perjane jakne. Nije joj bilo mesto ovde.

Baš kada je pomislila da će morati na silu da se otrgne iz stiska Alison Hauland i na trenutak sedne, vrata su se otvorila. Alison je brzo okrenula glavu, a zatim oborila ramena. Nije bio lekar.

„Detektivko Benet, možemo li...“, zaustio je Gari, ali je detektivka odmahнула glavom.

„Ne“, rekla je. „Samo bih želela da porazgovaram s devojkama.“ Detektiv inspektor Benet nije nosila šminku, a kosu je vezala u ozbiljan konjski rep. Izgledala je umorno kada se nežno nasmešila Alison. „Da vidim možemo li da sklopimo sliku o Natašinom kretanju. Lekari kažu da možete da sedite pored nje neko vreme ako želite.“

„Hvala vam“, rekao je Gari i uhvatio ženu za lakat.

Detektivka im je pridržala vrata, Natašini roditelji su žurno izašli napolje, a Alison je ponovo počela da plače. Bilo je užasno, zaključila je Beka. Jasno, kliničko i stvarno, a opet nestvarno. Nataša se ovde negde borila za život. Nataša. Nesalomiva savršena Nataša.

„Da sačekam napolju?“, upitala je Beka.

„Da li si ti Natašina drugarica?“

Beka nije bila sigurna kako da dà iskreni odgovor. „Na neki način. Nekada sam bila. Idemo u istu školu, ali nismo bliske već godinama.“ Pogledala je u dve plavuše. „Hejli i Dženi su joj sad najbolje drugarice.“ Hejli je oborila pogled. Hejli, koja je skakala s grane na granu dok Taša i Beka ne bi počele da vrište od straha, strepeći da bi mogla da padne. Hejli, koja se blago kolebala kada je Nataša okrenula leđa Beki. Koja je krišom došla jednom-dvapat na čaj, ali je zatim odabrala stranu i držala je se. Pobjedničku stranu. Kul stranu. Natašinu stranu. Da, Hejli može da se jebe!

Policajka je pogledala dve Barbike pa Beku, sklapanjući već u glavi njihovu istoriju. Nije to bila neuobičajena priča. Dosadna drugarica dobije korpu i umesto nje se pojave popularnije i lepše drugarice. S obzirom na neuglednu pojavu detektivke Benet – *Koliko ima godina? Tridesetak? Manje? Stara je, u svakom slučaju* – možda je i ona doživela nešto slično kad je bila u školi.

„Možeš da ostaneš“, rekla je žena. „Ovo nije zvanično uzimanje izjava. A možda ti imaš drugačije viđenje stvari.“

O, *da*, pomislila je Beka. *Kladim se da ću ga imati.*

„Šta vi mislite da se desilo?“, upitala je Dženi.

„Nismo sigurne. Mogla je biti i nezgoda. Šala koja je pošla naopako.“

„Da li ju je neko povredio?“ Hejli je raširila oči. „Gari je rekao da ste mu rekli da nije... da niko nije...“

„Nije silovana, ne.“ Direktan odgovor detektivke Benet trgao je Beku iz prezrivo gumejlenja zbog načina na koji je Hejli izgovorila Garijevo ime. Tako izveštačeno imitirajući glas odrasle osobe. Sve do sada nije ni pomislila na silovanje. Što je bilo ludo, jer je često to bilo jedino o čemu su ljudi govorili, makar samo i u nagoveštajima. Nemoj da piješ previše jer bi nešto moglo da se desi. Nemoj to da nosiš, poslaćeš pogrešan signal. Uvek se vraćaj kući s drugaricom ili uzmi taksi. Ne zavlaci nikoga. Bla-bla-bla. Barem je, nakon što se smuvala s Ejdenom, njena mama prestala s takvim komentarima. Kao da je sad, otkad je imala momka, Beka imala nekoga da je zaštititi. Pitala se da li je njena mama shvatala koliko je to usrano.

„Moramo da shvatimo šta je Nataša radila prošle noći i rano ujutru.“ Policajka je sela, a tri devojke su, kao ovce, sledile njen primer. „Nema tu nikakve krivice, niko neće zapasti u nevolju, ali ako je napadnuta, onda je od ključnog značaja da imamo što je moguće više informacija.“

„Da li to znači da je povređena?“, upitala je Beka. „Mislim, osim...“ Ućutala je. *Osim što je bila mrtva trinaest minuta.*

„Ima poneku posekotinu i modricu, ali mogla je da ih zadobije i u reci. Kao što sam rekla, zaista ne znamo da li je ovo bila samo nezgoda, ili je to uradila namerno, ili je možda u pitanju incident u koji je upleteno još neko lice.“

Namerno. Ta reč, koja se nije sasvim uklapala, tupo je zvonila u Bekinoj glavi, pokušavajući da dobije smisao. Dženi je, sasvim neočekivano, prva reagovala, nasmejavši se oštro, sasvim u neskladu s ozbiljnošću koja je vladala u prostoriji.

„Mislite da je Taš pokušala da se ubije?“

„Istražujemo sve mogućnosti.“